

ДВОЙСТВЕНИЯТ ЖИВОТ
НА ЕДНА ВЕЩИЦА

Мария Павлова

Двойственият живот
на
една вещица

Двойственият живот на една вещица
© Мария Павлова, 2012

Художник Николай Пекарев

ISBN 978-954-8208-88-8

Всички права запазени.

Екслибрис 2012
София 1408, п.к. 17

www.exlibris.bg

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа част

ПРОВАЛЪТ

Марта / 9

Полъхът на медузата / 31

Птицата в мене / 54

Тайната на тайните / 75

“Ще срещнеш любовта...” / 91

Радомир / 107

Фантомната ми душа / 118

Вече не съм вещица / 130

Втора част

ТРАНСФОРМАЦИЯТА

Друг свят / 153

Лесна магия / 168

Моят задръстен ум / 186

Бягството / 200

Непосредственото знание / 212

Моята пропусната любов / 224

Първа част

ПРОВАЛЪТ

МАРТА

(Марта каза да описвам нещата, за да ги разбере по-добре, но рядко се сецах да го правя. Понякога пишех веднага, друг път доста по-късно. И така, всичко започна преди около година...)

В началото на пролетта в мене се всели духът на вещица и аз нося разрушителната ѝ сила. С вещерска лекота мога да изтръгвам сърца и да ги захвърлям в тревата като ненужни хартийки. Хубаво е, хубаво, все едно летиш в облаците!

Чак се плаша. Плаша се да не ми стане скучно. И съм все по-красива – силата на вещицата прозира през кожата ми, в очите, в косата като дяволска красота.

А гледам толкова невинно, когато лъжа – приличам на ангел, дошъл от небето. Забавлявам се. Особено ме привличат много младите мъже, около двайсетгодишните, невинни и лесни, захласвам се да играя с тях. Теменужените ми очи са ненаситни. Ям месо и дъвча, храня новосъздадената вещица в мене, а тя става все по-силна. Тича на воля в сънищата и търси мрачните поляни, защото само там има пълен, абсолютен простор. Вещицата е в сърцето ми, неподозирана доскоро част от него.

Тъмнината става гъста от желанията ми, като захарен сироп – мога да я пия с лъжица. Тъмнината е червена, любя се нежно, дълго и тихо.

Всъщност макар че вещицата се появи, в другия си живот останах обикновена жена – така е по-лесно... В къщата ми от много време нямаше огледала, мразех да се гледам, защото не се харесвах. Ходех на работа по осем часа, пиех кафе три пъти на ден, прибирах се сама и си лягах сама. Години не бях правила секс. Когато минавах по улиците, не ставаше нищо – все едно съм сянката на някой стълб. Бях безлична.

Не знам съвсем точно защо дойде вещицата. Може би сама я поканих... Една сутрин се огледах в офиса и онемях – бях съвсем различна! Нямаше и следа от умората, все едно съм махнала стария грим без остатък. Отдолу изглеждах така, че ми се приплака.

Но никой не забеляза – мога да се прикривам, коя ли жена не може? Аз започнах да водя двойствен живот.

Като вещица веднага се почувствах по-истинска. Дори като се пипнех, бях някак по-истинска. Гърдите ми ставаха топли и леко наедряха, макар че си останаха малки... Нещо се запалва в тях и ми дава сили да се любя цели нощи, да не се отлепям от мъжа, да се притискам в него и да го докосвам и целувам, докато слънцето се появи.

Но щем съм изцяло вещица, която не изпитва нищо в сърцето си, освен ненаситни желания. Но сексът не е всичко, силно е и властването над тия мъже, да се увиеш като плевел около тях, и когато си тръгнат, те вече са без корени. Увяхват, защото обичат да вярват в добри романтични вещици и си мислят, че ще смирят проклетата ми сила. А пък понякога само се правя на смирена, защото е лесно да се правиш на нещо. Възбужда ме тоталният контрол.

Знам и кое друго ме прави вещица – неочаквана съм. Лоша и неочаквана. Мисля си за някой мъж, представям си как го имам, как го привличам, как ще го прелъстя. И след минути

мисля за друг, искам и него. Желая всичките тези мъже наведнъж и ги имам. Само понякога идват онези странни полусънища, които ме объркват... Няма преданост, не съм вече обичащата или съсипана жена, няма постоянство и никога не съм била по-щастлива.

Дали това не е някаква криза на възрастта? Защото аз съм една тридесет и две годишна вещица.

Май стана объркано, затова ще опитам да внеса повече яснота, като се върна назад.

... И така, преди около шест години аз нарочно погрознях в обикновения живот. Така ми беше по-удобно. Нямах да има вече мъже, целувки, нямах да има от какво да страдам, страдах достатъчно. Бях добра преди, повече от птиците и от цветята, имах теменужени очи, които постепенно толкова помръкнаха, че накрая останаха почти без цвят. Обичах лудо, но бях наранена, простих и пак бях наранявана, с леки и със силни удари, сякаш бях пиронче, което здраво трябва да се закове там, където му е мястото. Умеех да обичам, да се доверявам, да се отдавам напълно, без задръжки, но постепенно от страх и тъга станах безлична – като напълнях.

Да си дебела е съвсем различно от това да си слаба. Всъщност чашата преля след Ангел, голямата ми любов, който ме изостави на улицата бременна и отчаяна. С всичкия ми багаж. Абортирах, а после се скрих в килограмите си. Стигнах до седемдесет и осем! И колкото по-дебела ставах, толкова повече не ме забелязваха мъжете.

Всеки десет килограма ме обграждаха с още по-непроницаема стена. Ура, момиче, да живеят килограмите, си мислех, те ти дават възможност да не бъдеш харесвана и да не страдаш. Те ще те пазят! После започнах да имам и

проблеми със сърцето – пулсът ми прескачаше, особено като лежах. Трудно дишах, често издишвах сякаш цялата мъка на света.

Веднъж, при една лечителка, видях познат мъж. Аз веднага го познах, но той не, чак накрая приближи и тихо каза: „Зара, ти ли си това?“ „Не, казах му, не съм...“, и си тръгнах. Не попитах защо е там.

Аз, всъщност, не лъжех.

Не можех да облека нищо от старите си дрехи – дънките ги навличах с мъка до средата на бедрата, бикините също, не можех да закопчаая блузите, беше ми най-странно как ръцете издуват ръкавите и как около презрамките на потника изхвърчат тлъстинки. Е, не можех всички да ги лъжа, че не съм аз, затова взех да казвам, че съм се омъжила и скоро съм родила, и от раждането съм така, още не съм се оправила, но ето, виждате ли, пазя диета, тръгвам от утре на фитнес...

Никой мъж не ми подвикваше по улицата. В началото ми беше доста чудно, защото бях свикнала да ме харесват – не че бях красавица, но определено бях харесвана преди. А ето че ставах просто невидима – една невидимост, в която раната ми заздравяваше малко по малко. Тя ми беше нужна, за да оцелея. И все пак беше странно как двадесет и три килограма направиха от мене съвсем друга жена.

Навярно вещицата тогава ме е забелязала и е решила, че яда, който бях натрупала, както и болката, ме превръщат в идеалната приемничка или ученичка.

И сега се смея високо, сякаш камбанки са се разсипали в стаята. Мъжете за мене са по-вкусни и от захарен памук – минавам през тях, хапвам късчета и отминавам.

Сега съм вещица с много здраво сърце.

Килограмите променят излъчването. Докато бях дебела, си казвах – това не е моето тяло, чуждо е, аз съм скрита отвътре, като цветето в пъпката. Изчезна и предишното ми излъчване и се замени с някакво тромаво подобие.

Особено личеше на снимки и най-вече при снимане с камера. Веднъж ме снимаха на рожден ден и после замрях, като се гледах, успях след минути само да промълвя: „Оу!“ . Вярно, че исках да съм безлична, но се смаях от постижението си.

Вещицата има друго излъчване, на препускащ мустанг, след който остава стъпкано. Тя всъщност се държи като мъж.

Основният ѝ закон е – НЕ СЕ ПРИВЪРЗВАЙ КЪМ НИКОГО!

Ала може да се привърже към неща – дрехи, вино, диаманти. Аз се привързах бързо към виното – нощем непрекъснато го пия от бутилката. Весело ми е, усещам, че Земята се върти, и че преди да изпадна от нея, ще се наживея най-сетне. В тялото ми има нажежен мравуняк.

Вещицата в мене никога не се напива, виното само я прави още по-дръзка, а в началото приспиваше мене, обикновената жена. Тази, която се боеше.

И която надебеля. Храната успокоява, кара те да не мислиш. Технологията на дебелеенето си е направо класика. Похапваш първата лъжичка сладко и изпадаш в меланхолия. Не, по-точно, медитираш. В устата ти има сливи, захар и слюнка, в мислите – нищо, там е съвсем празно. А без мисли няма чувства.

Килограмите, заедно с липсата на секс, ме направиха напълно безполово същество. Така лесно си намерих работа – една ревнива съпруга, която следеше подбора, веднага ме

избра. Нищо, че пишех само със 181 удара в минута, почти до минимума, пък и със седем-осем грешки на страница. По-важното беше да се науча да правя кафе по вкуса му и да не събуждам никакви желания.

Бях перфектната безопасна секретарка. Само с едномесечен изкаран курс за секретарки и с почти никакви умения. Е, в нещо трябваше все пак да ми провърви.

Макар че бях още много млада, заприличах на отпусната, дебела лелка. Тогава се отдадох и на кабелната телевизия и кръгът се затвори. Бях в откъдното, без да съм съвсем умряла.

Постоянно ядях – по пет-шест плодови млека или огромни порции спагети и разни мазни манджи, защото от тях седебелее бързо. За шоколада да не говорим, поглъщах тонове, давах половината си заплата за шоколади! Изяждах толкова пържени картофи с кетчуп, че часове не можех да помръдна, но не ми и трябваше, просто си лежах на дивана и гледах телевизия.

Когато не бях на работа, само гледах телевизия – всяка вечер, до два-три през нощта, уикендите. Плачех вяло на филмите, и да не бяха тъжни плачех.

Дали от тия сълзи, но ми пораснаха мустаци. Черни, къси косъмчета, които добре се виждаха. Веднъж на улицата едно дете извика на майка си: „Мамо, мамо, виж тая леля има мустаци!“

Не трепнах.

Наистина бях в един рай, в който нямаше болка.

Бях толкова занемарена, че нямаше накъде повече... така де, накъде повече надолу. Сега вече колелото можеше да се завърти само нагоре или да си се люлее в незабележима амплитуда наляво-надясно, наляво-надясно, а спящата красавица просто да си спи.